

La Catalunya dels encantaments

written by Jaume Gras i Bartrolí | 26 de març de 2023

Ara, al segle XXI, la força empresarial de Catalunya ja no prové del sector privat. La burgesia, el que queda de les famílies burgeses històriques o provinents dels anys del “desarrollismo” urbanístic, tot i la influència que encara pot conservar, esdevé una força social que es troba en un segon pla, més afeblida que mai i buscant trobar la seves oportunitats a redós de la cosa pública, com durant el franquisme.

L'empresa més important del Principat és una empresa que opera des de Catalunya, però és una empresa pública estatal. Té un pressupost de gairebé 60 mil milions d'euros anyals. És una gran empresa. La segona empresa, a molta distància, és la Seat, una societat privada, amb un pressupost d'11 mil milions d'euros també a l'any.

Aquesta gran empresa de naturalesa pública, la conformen la suma de totes les administracions que operen a Catalunya, (Generalitat, Diputacions, Ens Metropolitans i Corporacions locals), sempre sota la tutela de l'Estat Espanyol.

La matèria primera amb la qual es nodreixin els ingressos per confeccionar els pressupostos prové del territori català i s'extreu de la fiscalitat aplicada als catalans segons es determina a 600 quilòmetres de distància. Des del cor i ànima de l'Estat.

La feina d'aquesta gran entitat pública catalana és bàsicament de representació i d'intermediació en la prestació de serveis entre els clients captius, que són els electors, i els tesorers que subministren els recursos obtinguts a Catalunya, que és l'Estat. Pròpiament, es pot dir que és una delegació.

La gran empresa pública catalana té un Consell d'Administració (delegat i tutelat) molt reduït si és té en compte el volum de diners que finalment veuen passar. Una posició, com a mínim llaminera. Aquest Consell d'Administració està conformat, des de fa molts anys, per tres forces polítiques i per les cendres del que queda del comunisme metropolità.

L'interès per mantenir les rendes i la influència que ofereix aquest servei empresarial, totalment al marge de la dinàmica del mercat, és molt alt. Finalment, és fruit d'un gran consens de consum polític intern que rep per nom autonomisme, un consens que ve de lluny.

De tant en tant, les discrepàncies poden semblar molt renyides, però finalment sempre tothom arriba, amb seny, a l'acord que alguns, hipòcritament, han volgut equiparar al tarannà pactista medieval quan Catalunya era sobirana. Altres li deien l'oasi. L'oasi era això.

Per entendre què ha passat a Catalunya d'ençà allò tan castís de "Ciutadans de Catalunya, ja soc aquí" i fins a l'aplicació de la doctrina Barrufet i el *Amo España* durant el Judici dels "generals" del procés a Madrid, cal tenir en compte aquest principi bàsic. La política catalana només té aquest interès real.

Els representants autonòmics de la Catalunya catalanista ben aviat van confondre el país amb l'administració i l'interessant increment del pressupost cada any que transcorria.

Finalment, el seu objectiu bàsic és mantenir l'espai conquerit amb tants esforços i mentides i ampliar-lo. El demès són *encantaments*, com deia el meu avi.